

Functionele redundantie

Nederlanders hebben altijd wat onverschillig tegenover vis gestaan. Weliswaar heeft ons land een rijke visserijtraditie, maar geliefd volksvoedsel wilde het beest maar niet worden. Ook de wetenschap in ons land heeft aan de superklasse Pisces, zeker voor wat betreft de zoete tak, niet echt veel aandacht geschonken. Onderzoek was vooral gericht op het verbeteren van de vangefficiëntie. Voor een beetje serieuze ichtyologie moest de blik toch echt naar het oosten worden gericht. De beperkte aandacht voor vis zal voor een deel te verklaren zijn omdat het een diergroep is die in een ander medium leeft en daarvoor moeilijk waarneembaar is. Een kwestie dus van onbekend maakt onbemind. Voor een deel zal het ook met de beperkte aaibaarheid te maken hebben: vissen ontberen nu eenmaal een zacht vachtje, zijn nogal slijmerig, reken niet echt lekker en kijken volstrekt uitdrukingsloos uit hun ogen.

Maar tijden veranderen, ook voor vis. Niet alleen heeft de zoute haring concurrentie gekregen van panga, tilapia en meerval, ook waterbeheerders en wetenschappers hebben de vis ontdekt. Zo is de visstand gepromoveerd tot een belangrijke indicator voor het ecologisch functioneren van watersystemen, wordt het visstandbeheer gezien als aangrijpingspunt voor waterbeheer en dient de visserij duurzaam te zijn en in de pas te lopen met het Europese natuur- en waterbeleid. De tijd dat vis het exclusieve domein was van sportvissers, beroepsvissers en aquarianen lijkt daarmee voorgoed voorbij. Vis staat anno 2006 zelfs in de schijnwerpers en is onderwerp van verhitte discussies. Er kan geen workshop, conferentie, of congres over water worden gehouden of er wordt wel gesoebat over vissen. In relatie tot de Kaderrichtlijn Water bekruipt me soms het gevoel dat er lichtelijk sprake is van 'ichtyologische redundantie', een al dan niet bewuste overdaad aan communicatie over vis en visgerelateerde onderwerpen. Waarom dan nog een extra communicatiemiddel in de vorm van een vakblad uitbrengen? In de eerste plaats omdat zo'n blad er gewoon niet is, in de tweede plaats vanuit de behoefte om de groeiende informatiestroom over het item VIS te stroomlijnen en toegankelijk te maken voor een ieder die –al dan niet

professioneel- te maken heeft met vis, visstandbeheer of visserij.

Als kersverse hoofdredacteur kijk ik in ieder geval met plezier terug op het maken van het eerste nummer van Visionair. Mensen die met of aan vis werken blijken er gelukkig ook boeiend over te kunnen schrijven. Kijkende naar een imposante lijst met potentiële onderwerpen dan valt er nog veel over vis te communiceren. Indien er daarbij sprake is van overdaad, dan ben ik ervan overtuigd dat deze functioneel is: de boodschap dat 'vissen een bijzonder intrigerende diergroep vormen' herhaal ik namelijk graag.

Marco Kraal
Hoofdredacteur

